

„See me olemegi”

„Täna usub enamik teadlasi, et inimene on kooslus ainetest, tavalistest keemilistest elementidest. See arusaam piiritleb selgitused, mida inimese päritolu kohta anda saab. Ma pakun välja, et palju mõistlikum on, põhinedes olemas olevatele teaduslikele tõenditele, alustada väitest, et inimolend koosneb kolmest eraldi seisvast ainest: materiasst, meelest ja teadvusest (hingest).” Michael Cremo, 2004

Mis on inimene?

See on küsimus, mida läbi aja on lahanud niivõrd paljud teadusharud, nagu antropoloogia, filosoofia, psühholoogia, bioloogia jmt. Kui kõik need teadused on suunatud inimese ja tema maailma lahti mõtestamisele, siis mis roll jääb selles teaduse nullis kunstnikule!?

Inimene minu jaoks on justkui keerukas sassi läinud pahmakas, mille esmasel lahti harutamise hetkel, tekib teadmatuse tundest võimatuna näiv olukord. Selle puntra sees sobrades avastan, et ta koosneb erinevatest materjalidest, mis kõik on pidevas liikumises. Kõik see eritahuline voolavus moodustab kokku ühe süstemaatilise olluse, olles samal ajal üksteisest tugevas sõltuvuses. Läbi tema on põimunud erinevad helid, lõhnad, pildid, reaktsioonid, mõtted, tunded.

Seda raskekoelist tervikut on keeruline aduda. Võib-olla on see ka üheks põhjuseks, miks on ta niivõrd paeluvaks subjektiks, mida üritada tunnetada. Ta on justkui elukestev teema kooslus, mida järkjärgult uurida.

Varasemalt hüppasin ühest mõistest teise, avastades siis, et olen inim mõistete sees uppumas. Seetõttu otsustasin taaskord naasta ta alustalade juurde. Lootes mõista inimolevust selgemalt. Otsustasin pisut sobrada inimbioloogia maastikul – mõtiskledes läbi keha toimimisviisid. Teadvustada endale, kuidas meie kehasüsteem töötab, areneb, liigub. Alustades kõikvõimalikest tekstidest, dokumentaalfilmidest ning lahkamise videodest jõudsin lõpuks punkti, kus ma üritasin kõike seda kogutud materjali läbi oma keha tunnetades enesele mõistetavaks tervikuks liita. Seda kõike selleks, et taastada platvormi, mille pealt inimmaailma tervikut uut moodi tajuda. Siinkohal mainin, et tegelen universaalse inimorganismiga – olevusega, kellel puudub üks ja kindel keha või süsteem. Hoopiski on ta kokku liidetud kõikidest inimsüsteemidest. Kuna looduse poolt on antud kõikidele inimorganismidele erinevused, siis justnimelt tegelen justkui saadud keskmisega. Ta esindab kõiki inimorganisme.

Niisiis kaevan ma terve maailma inimeste organite vahel, soovides leida algvalemite inimese lahtimõtestamiseks...

Võib-olla ei olegi niivõrd oluline rõhuda kunstnikuna teaduse poolt välja uuritud faktidele, kui üritada nendest faktidest luua miskit enda oma. Enese tervikut. Seetõttu olen avastanud end sisse ahmimast inimorganismi, et see siis taas mingisuguse tundmuse kajana mööda ruumi laiali paisata.

Minu soov on edasi anda seda võimsustunnet – justkui kuma, mis mind ennast inimorganismiga tegeledes valdab. Maagilist intiimsust, mida on võimatu eirata. Salapära, mis on nii isiklik kui ka universaalne – kõigi inimeste oma. Midagi, mis on nii lähedal

seisvat kui ka kauget. Oma olemuselt.

Ehk on see tundmus miskit, mis tõstab inimsüsteemi argipäevast pisut kõrgemale. Kergitab ta justkui ühiskonna poolt loodud igapäevast teisele tasandile, näidates teda uue külje alt.

Ehk on see valgus, mis seob inimese taaskord looduse ahelatesse. See on meenutus algusest. Mind huvitab inimese kehasüsteem, kui osa looduse poolt loodud evolutsioonist. Osa looduse võimsusest moodustada, arendada, liikuda, eksisteerida.